

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΡΙΣΑΛΕ-Ι ΝΟΥΡ

Το Δοκίμιο του Ραμαζάν

ΤΟΥ

ΜΠΕΝΤΙΟΥΖΑΜΑΝ ΣΑΪΝΤ ΝΟΥΡΣΙ

Το Δοκίμιο του Ραμαζάν

[Είναι "Εννέα Σημεία" που δηλώνουν εννέα σοφίες, από τις πάρα πολλές του Ραμαζάν-ι Σερίφ (Ενδοξου Ραμαζάν)].

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَ بَيِّنَاتٍ مِّنَ

الهُدَى وَ الْفُرْقَانِ

Μπισμιλλάχιρραχμάνιρραχίμ

Στο Όνομα του Αλλάχ, του Ραχμάν

{Ραχμάν: Ο Συντηρητής των πάντων κάθε στιγμή, ο Πολυεύσπλαχνος και κάτοχος απόλυτου δικαίου και τάξης.}

Το Δοκίμιο του Ραμαζάν
του Ραχίμ.

**{Ραχίμ: Αλλάχ, Ο κάτοχος απεριόριστης
Στοργής και Ελέους και κάτοχος
Ευσπλαχνίας, που περιτυλίγει τα πάντα.}**

"Το Ραμαζάν είναι ο μήνας που έχει υποσταλεί (αποκαλυφθεί) το Κουρ'άν σαν Οδηγός στο ανθρώπινο γένος, με φανερά σύμβολα από τη καθοδήγηση και το κριτήριο ανάμεσα στο καλό και το κακό ."

{(Κουρ'άν, Σούρα Ελ-Μπάκαρα, 2:185)}

ΠΡΩΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Η νηστεία του Ένδοξου Ραμαζάν είναι η πρώτη από τις πέντε αρχές του Ισλάμ. Αλλά

και από τα μεγαλύτερα στοιχεία που έχουν γίνει σύμβολο του Ισλάμ.

Ναι, οι πολλές σοφίες της νηστείας του Ένδοξου Ραμαζάν, συσχετίζονται με την Ηγεμονία του Ύψιστου Αληθούς Αλλάχ (Χακκ),

{Χάκκ: Ο Αληθής, Ο Δίκαιον Αλλάχ.}

την κοινωνική ζωή του ανθρώπου, την προσωπική του ζωή, την μόρφωση του (Εαυτού -Νάφς)

{Ναφς (nafs) - (Nefs-i Ammare): Ο "νους" σύμφωνα με την ορολογία του Ισλάμ.

Ανάλογα με το επίπεδο που λειτουργεί διακρίνεται σε:

1) Ναφς-ι Αμάρα (nafs-e Amara), φυσικός νους. Πνεύμα η το ένστικτο με κακία θέληση, πάθος, η δύναμη μέσα στον άνθρωπο, που τον παρεκκλίνει πάντα στις υλικές ηδονές, στο απαγορευμένο και στο κακό.

2) Ναφς-ι-λαβάμα (nafs-e-lavama), αστρικός νους και

3) Ναφς-ι-μουτμάινα (nafs-e-mutmaena), αιτιατός νους.}

τού, και με την ευχαρίστηση για τα αγαθά που μας δίνει ο Αλλάχ.

Στο σημείο της Ηγεμονίας του Ύψιστου Αληθούς Αλλάχ (Χακκ), μια από τις πολλές σοφίες της νηστείας είναι:

Ο Ύψιστος Αληθής Αλλάχ (Χακκ), έχει δημιουργήσει τον κόσμο σε μορφή ενός τραπεζιού με αγαθά και όλα τα είδη των αγαθών σ'αυτό το τραπέζι **مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ**

"από απρόσμενα μέρη".

{(Κουρ'άν, Σούρα Ελ-Ταλάκ, 65:3)}

Με τον τρόπο που τα στοιχειοθετεί, εκφράζει τον απόλυτο τρόπο συντήρησης

που μας δίνει και τη Φιλευσπλαχνία και την Ελεημοσύνη Του. Οι άνθρωποι όμως, πίσω από το φράγμα της απερισκεψίας και των κύκλο των αιτιών, κάποιες φορές ξεχνούν, και δε μπορούν να δουν ξεκάθαρα την πραγματικότητα που εκφράζει η κατάσταση αυτή.

Αλλά στο Ένδοξο Ραμαζάν, όλοι οι πιστοί, ξαφνικά, μετατρέπονται σε ισχύ ενός τακτικού στρατού. Ως καλεσμένοι στο τραπέζι του Αιώνιου Σουλτάνου, καθώς κοντεύει το βράδυ, σαν να περιμένουν την εντολή "Ορίστε!", δείχνουν μια συμπεριφορά ταιριαστή στην δουλεία προς

Αυτόν. Απέναντι στη στοργική, τη μεγαλειότατη και ευρεία ευσπλαχνία Του, που καλύπτει όλα τα όντα, απαντούν με μια εύρη, μεγαλειώδη και τακτική υποταγή. Άραγε, οι άνθρωποι που δε συμμετέχουν σε μια τόσο μεγάλη υποταγή και ένα τόσο ένδοξο καθήκον αξίζουν να αποκαλούνται ως άνθρωποι;

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΗΜΕΙΟ

Μία από τις πολλές σοφίες της νηστείας του Ευλογημένου Ραμαζάν είναι σχετικά με την ευχαριστία για τα αγαθά του Ύψιστου Αληθούς Αλλάχ (Χακκ):

Όπως αναφαίρετε στον Πρώτο Λόγο, τα φαγητά που σερβίρονται από την κουζίνα ενός βασιλιά, έχουν κάποια τιμή. Όπως είναι ηλιθιότητα σε μεγάλο βαθμό, να δίνεται φιλοδώρημα σ'αυτόν που τα σερβίρει στο τραπέζι σας, και να νομίζει κανείς ότι εκείνα τα πολύτιμα αγαθά είναι άχρηστα, μη γνωρίζοντας Αυτόν που πραγματικά τα προσφέρει, έτσι το ίδιο και τα ατέλειωτα είδη των αγαθών που έχουν απλωθεί για τους ανθρώπους πάνω στη γη. Ο Ύψιστος Αληθής Αλλάχ (Χακκ), σε ανταπόδοση, σαν αντίτιμο αυτών των αγαθών ζητά ευγνωμοσύνη, ευχαριστία, δοξολογία.

Οι εξωτερικές αιτίες και οι φαινομενικοί ιδιοκτήτες έχουν την ισχύ ενός πλανόδιου σερβιτόρου. Σ'αυτούς δίνουμε μια τιμή, γινόμαστε ευγνώμονες σ'αυτούς. Και μάλιστα, τους δείχνουμε μεγάλο σεβασμό και ευχαριστίες που δεν αξίζουν. Όμως Ο Πραγματικός Κύριος Κάτοχος όλων των Αγαθών (Μουν'ίμ)

{Μουν'ίμ: Ο Αλλάχ, αυτός που δίνει πραγματικά όλα τα αγαθά, Ο κύριος κάτοχος όλων των αγαθών.}

είναι σε απεριόριστο βαθμό πιο άξιος από εκείνες τις αιτίες, της ευγνωμοσύνης, της ευχαριστίας, της δοξασίας. Ορίστε, η

ευχαρίστηση προς Αυτόν, γίνεται με την αναγνώριση ότι τα αγαθά προέρχονται ευθέως από Αυτόν, με την εκτίμηση της αξίας των αγαθών και με τη διαίσθηση της ανάγκης που έχει κανείς για τα αγαθά αυτά.

Ιδού, η νηστεία του Ένδοξου Ραμαζάν είναι ένα κλειδί για μια πραγματική και αγνή, μεγαλοπρεπή και ευρύ ευχαριστία. Διότι, τις υπόλοιπες στιγμές που οι περισσότεροι άνθρωποι δε βρίσκονται σε κατάσταση ανάγκης, αν δε νοιώσουν την πραγματική πείνα, δεν μπορούν να καταλάβουν την αξία πολλών αγαθών. Μια φέτα ξερό ψωμί, για τους χορτάτους, ιδίως αν είναι πλούσιοι, η

αξία του αγαθού αυτού δεν κατανοείται.

Όμως στην ώρα του προγεύματος (ιφτάρ),

{Ιφτάρ: Το πρόγευμα μετά την ημερήσια νηστεία που γίνεται μετά την δύση του Ηλίου.}

εκείνο το ξερό ψωμί στα μάτια ενός πιστού,

με την μαρτυρία και της αίσθησης γεύσης

είναι ένα πολύ πολύτιμο αγαθό του Αλλάχ.

Από τον βασιλιά έως τον πιο φτωχό, όλοι στο

Ένδοξο Ραμαζάν, με την κατανόηση των

πολύτιμων αγαθών, φτάνουν σε μια

πνευματική ευχαριστία. Και ως αποτέλεσμα

της ικανοποίησης του φαγητού της ημέρας,

κατανοώντας ότι, "Αυτά τα αγαθά δεν είναι

περιουσία μου. Εγώ δεν είμαι ελεύθερος να τα καταναλώνω. Τότε είναι περιουσία και ευλογία κάποιου άλλου. Περιμένω την εντολή Του", το αγαθό το γνωρίζει ως αγαθό και πραγματοποιεί μια πνευματική ευχαριστία. Ορίστε, μ'αυτόν τον τρόπο η νηστεία, από πολλές πλευρές, είναι το κλειδί της ευχαριστίας, που είναι το ουσιαστικό καθήκον του ανθρώπου.

ΤΡΙΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Μία από τις πολλές σοφίες της νηστείας που αναφέρονται είναι σχετικά με την κοινωνική ζωή του ανθρώπου:

Οι άνθρωποι, έχουν δημιουργηθεί ποικιλόμορφα με τους διαφορετικούς τρόπους ζωής τους. Ο Ύψιστος Αληθής Αλλάχ (Χακκ), παρόλη τη διαφορά, προσκαλεί τους πλούσιους να βοηθήσουν τους φτωχούς. Οι πλούσιοι μπορούν να νοιώσουν απόλυτα την αξιολύπητη, οδυνηρή κατάσταση και την πείνα των φτωχών, με την πείνα της νηστείας.

Εάν δεν υπήρχε η νηστεία, θα βρίσκονταν πολλοί πλούσιοι, λάτρες των εαυτών τους, που δεν θα μπορούσαν να αντιληφθούν το πόσο τραγική είναι η πείνα και η φτώχεια, και την στοργή που έχουν ανάγκη άλλη

άνθρωποι. Από αυτή την άποψη, η στοργή προς το συνάνθρωπο, είναι μια αρχή της πραγματικής ευχαριστίας της ανθρωπότητας. Όποιο άτομο και να είναι, μπορεί να βρει, από μια άποψη, κάποιων πιο φτωχό από τον εαυτό του, και είναι υπόχρεος να είναι στοργικός απέναντι του.

Εάν δεν υπήρχε η υποχρέωση να αφήσει πεινασμένο τον εαυτό του μέσο της νηστείας, δε θα μπορούσε να κάνει την προσφορά και βοήθεια με πραγματική στοργή, όπως είναι υποχρεωμένος, ή δεν θα μπορούσε να την κάνει πλήρως. Διότι, την

πραγματική αυτή κατάσταση δεν την αισθάνεται στον εαυτό του.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Μια από τις πολλές εμβρίθειες τις νηστείας του Ένδοξου Ραμαζάν είναι σχετικά με την επιμόρφωση του ίδιου του ατόμου (του Νάφς) του ανθρώπου:

Ο εαυτός του ανθρώπου (το Ναφς) θέλει να είναι ελεύθερος και άνετος και έχει αυτή την αντίληψη. Και μάλιστα, επιθυμεί εκ γενετής μια υποθετική θεότητα και να ενεργεί κατά το κέφι του, αδέσποτα. Δε θέλει να σκέφτεται ότι ανατρέφεται με

απεριόριστα αγαθά. Ιδίως, αν έχει περιουσία και δύναμη, και αν έχει βοηθήσει και η απερισκεψία, τα κατάσχει ολοσχερώς, όπως τον κλέφτη, και καταπίνει σαν ζώο τα αγαθά του Αλλάχ.

Έτσι λοιπόν, στο Ένδοξο Ραμαζάν, από τον πλουσιότερο έως τον πιο φτωχό, ο εαυτός (το Ναφς) ολονών κατανοεί ότι δεν είναι ο ίδιος ιδιοκτήτης, είναι δημιούργημα του Αλλάχ, δεν είναι ελεύθερος, είναι δούλος Του. Αν δε διαταχθεί, δεν μπορεί να κάνει ούτε την πιο απλή κίνηση, δεν μπορεί να απλώσει το χέρι του στο νερό. Και γι' αυτό έρχεται σε ρήξη η υποθετική του θεότητα,

παίρνει τη συμπεριφορά του δούλου και έρχεται στο πραγματικό του καθήκον, την ευχαριστία.

ΠΕΜΠΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Μια από τις πολλές εμβρίθειες τις νηστείας του Ένδοξου Ραμαζάν είναι σχετικά με την ωραιοποίηση της ηθικής, την απαλοιφή των κακών συνηθειών του ατόμου (του Νάφς) του ανθρώπου και την εγκατάλειψη της αλήτικης μεταχείρισης:

Το αίσθημα του εαυτού (του Ναφς) που ωθεί πάντοτε τον άνθρωπο προς το κακό, με την απερισκεψία ξεχνιέται σε

απαγορευμένες απολαύσεις και επιθυμίες. Δεν μπορεί και δε θέλει να βλέπει την απεριόριστη αδυναμία, και απεριόριστη φτώχεια που υπάρχει στην ουσία του, και τα άκρως μεγάλα ελαττώματα του. Και δε σκέφτεται το πόσο αδύναμος και εκτεθειμένος στη φθορά είναι και ότι βρίσκεται σαν στόχος προς τις συμφορές και ότι αποτελείται από απλό κρέας και κόκαλο, που εύκολα φθείρεται. Ονειρεύεται αιώνιο τον εαυτό του, λες και έχει σώμα από ατσάλι, αθάνατο, και έτσι επιτίθεται στον μάταιο κόσμο. Ορμά στον κόσμο με ισχυρή απληστία και λαιμαργία και με ροπή στις

υλικές απολαύσεις. Δένεται με καθετί γευστικό και ωφέλιμο. Και ξεχνά τον Δημιουργό (Χαλίκ), που τον έχει αναθρέψει με πλήρη και εξαίρετη στοργή. Και δε σκέφτεται το σκοπό της ζωής του και τη ζωή του στο υπερέραν, απλός καταρακυλά μέσα στη διαφθορά.

Έτσι λοιπόν, το Ένδοξο Ραμαζάν, κάνει αισθητή την αδυναμία και τη φτώχεια του ανθρώπου ακόμα και στους πιο απερίσκεπτους και ξεροκέφαλους. Μέσω της πείνας, σκέφτεται το στομάχι του, κατανοεί την ανάγκη που έχει. Το αδύναμο του σώμα του υπενθυμίζει, σε τι βαθμό

σάπιο είναι. Αντιλαμβάνεται το πόσο ενδεής για έλεος και στοργή είναι. Αφήνοντας τη δυστροπία του εαυτού (του Ναφς), με την καθαυτή αδυναμία και φτώχεια, νοιώθει μια επιθυμία για καταφυγή στο ανώτατο θείο στάδιο, και με το χέρι της πνευματικής ευχαριστίας, ετοιμάζεται να χτυπήσει την πόρτα της θεϊκής ευσπλαχνίας. (Εκτός εάν η απερισκεψία του δεν έχει χαλάσει την καρδιά του!)

ΈΚΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Μια από τις πολλές εμβρίθειες τις νηστείας του Ένδοξου Ραμαζάν που υπάρχουν είναι σχετικά με την αποκάλυψη του Πάνσοφου

Κουρ'άν και με το ότι το Ένδοξο Ραμαζάν είναι η πιο σημαντική περίοδος της αποκάλυψης του Πάνσοφου Κουρ'άν:

Εφόσον Το Πάνσοφο Κουρ'άν έχει αποσταλεί στο μήνα του Ραμαζάν, τότε για να προετοιμαστούμε για την υποδοχή εκείνης της "εποχής" που έχει αποσταλεί το Κουρ'άν και να υποδεχτούμε καλά αυτήν την επουράνια προσφώνηση, στο Ένδοξο Ραμαζάν, αποφεύγουμε τις ελεεινές και κοινές ανάγκες του εαυτού (του Ναφς) και τις ανώφελες καταστάσεις -έτσι ώστε να μοιάζει ο άνθρωπος (μέσω της εγκατάλειψης από φαγητό και ποτό) με τους αγγέλους. Και

διαβάζοντας και ακούγοντας αυτό το Κουρ'άν όπως την στιγμή της αποκάλυψης, και ακούγοντας τη θεική προσφώνηση Του, λες και βρισκόμαστε στη στιγμή εκείνη που γίνετε η αποκάλυψη και σαν να την ακούμε από το στόμα του Ένδοξου Απόστολου (Σ.Α.Ου.)

{(Σ. Α. Ου.): Σάλλελλαχου Αλειχί Ουεσελλέμ . Η ειρήνη και οι ευλογίες του Αλλάχ μαζί του.}

ίσως σαν να την ακούμε από τον Εξοχότατος Τζεμπραήλ

**{Τζεμπραήλ: Το όνομα του Αρχάγγελου
Γαβριήλ όπως αναφέρετε στο Κουρ'άν.}**

και ίσως από τον Αλλάχ, -ο οποίος έχει την ιδιότητα του προαιώνιου ομιλητή, και που η ομιλία του δε μοιάζει με κανενός άλλου όντος (Μουτεκελλίμ-ι Εζελί)-. Με αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος αποκτά μια κατάσταση ιερή. Επίσης, και ο ίδιος, καταγγέλλοντας (διαβάζοντας το Κουρ'αν), κάνει και άλλους να το ακούσουν, και σε κάποιο βαθμό να δείχνει και την σοφία της αποκάλυψης του Κουρ'άν.

Ναι, στο Ένδοξο Ραμαζάν, η κοινότητα του Ισλάμ, γίνετε σαν ένα τέμενος. Ένα τέτοιο τέμενος όπου, εκατομμύρια Χάφιζ

{Χάφιζ: Αυτοί που έχουν αποστηθεί ολόκληρο το Κουρ'άν.}

(αυτοί που έχουν αποστηθεί ολόκληρο το Κουρ'άν), στις γωνίες αυτού του μέγα τεμένους, απαγγέλλουν το Κουρ'άν, ανακοινώνοντας εκείνη την επουράνια προσφώνηση, του Αλλάχ τα επίγεια όντα. Το κάθε Ραμαζάν, δείχνει το εδάφιο **شَهْرُ رَمَضَانَ** "Το Ραμαζάν είναι ο μήνας που έχει αποσταλεί το Κουρ'άν",

{(Κουρ'άν, Σούρα Ελ-Μπάκαρα, 2:185)}

με έναν τρόπο φωτεινό και λαμπερό, και αποδεικνύει ότι, το Ραμαζάν είναι ένας μήνας του Κουρ'άν. Παράλληλα τα άλλα άτομα της μεγάλης αυτής κοινότητας, μερικοί απ' αυτούς με ευλάβεια, ακούν αυτούς τους Χαφίζ. Οι υπόλοιποι διαβάζουν οι ίδιοι.

Μέσα στην κατάσταση και ατμόσφαιρα ενός τέτοιου ευλογημένου τεμένους, όσο άσχημο θα ήταν υπακούοντας τις επιθυμίες του εαυτού (του Ναφς) που ζητά τα κατώτερα πράγματα, να βγαίνεις από την λαμπρή αυτή κατάσταση τρώγοντας και

Το Δοκίμιο του Ραμαζάν

πίνοντας και όπως με αυτόν τον τρόπο θα
καταντούσε στόχος κάποιος του
πνευματικού μίσους της ενορίας εκείνου του
τεμένους, έτσι και στο Ένδοξο Ραμαζάν,
αυτοί που έρχονται σε αντίθεση με αυτούς
που νηστεύουν, στον ίδιο βαθμό
καταλήγουν ως στόχοι του πνευματικού
μίσους και καταφρόνιας όλου του κόσμου
του Ισλάμ.

ΕΒΔΟΜΟ ΣΗΜΕΙΟ

Μια από τις πολλές εμβρίθειες τις νηστείας
του Ραμαζάν που υπάρχουν, είναι σχετική με
το κέρδος που έχει το ανθρώπινο είδος, το

οποίο έρχεται στον κόσμο αυτό για καλλιέργεια και για εμπόριο:

Στο Ένδοξο Ραμαζάν, η ανταμοιβή (Σαβάμπ) της καθημιάς θεάρεστης πράξης αντιστοιχεί με χίλιες. Κάθε του γράμμα του Πάνσοφο Κουρ'άν, -σύμφωνα με τις απαγγελίες των Χαντίθ

{Χαντίθ - Hadis: Με τον όρο χαντίθ (αραβικά: **حديث**) αναφερόμαστε στην ισλαμική παράδοση που παραδίδει τα λόγια και τις πράξεις του Προφήτη Μουχάμμεντ Αλειχί-ς Σαλλάτου Ουεσελλάμ, (Η ειρήνη και οι ευλογίες του Αλλάχ μαζί του) ή ακόμα την έγκρισή του

για ότι ειπώθηκε ή τελέστηκε ενώπιων του.

Η λογοτεχνία των χαντίθ αναγνωρίζεται σήμερα ως βασικό θεμέλιο του Ισλάμ, δεύτερη σε αξία μετά το Κουρ'άν. Μετά το θάνατο του Προφήτη Μουχάμμεντ Αλεϊχί-Σαλλάτου Ουεσελλάμ, (Η ειρήνη και οι ευλογίες του Αλλάχ μαζί του), το Κουρ'άν παρέμενε η κύρια πηγή καθοδήγησης των πιστών, ωστόσο σταδιακά, και καθώς νέα προβλήματα παρουσιάζονταν, δημιουργήθηκε η ανάγκη ύπαρξης μιας δευτερεύουσας επικουρικής πηγής.

Με τη συστηματοποίηση της καταγραφής των παραδόσεων και τη δημιουργία των

πρώτων γραπτών συλλογών, τα χαντίθ αποτελούνταν από δύο διακριτά μέρη: την αλυσίδα των ανθρώπων που μετέδωσαν κάθε καταγεγραμμένη παράδοση (ισνάντ ή σανάντ) και το κείμενο της παράδοσης (ματν). Αρχικά, οι πρώτες συλλογές συγκέντρωναν τις παραδόσεις που παρέδιδε κάθε ακόλουθος του Προφήτη Μουχάμμεντ Αλεϊχί-ς Σαλλάτου Ουεσελλάμ, (Η ειρήνη και οι ευλογίες του Αλλάχ μαζί του). Σύντομα διαπιστώθηκε πως αυτή η ταξινόμηση δημιουργούσε πρακτικά προβλήματα, καθώς υπήρχε συχνά η ανάγκη αναζήτησης μιας

παράδοσης με βάση το θέμα που διαπραγματευόταν, γεγονός που οδήγησε στην ανάπτυξη ανάλογων συλλογών.

Η μελέτη των χαντίθ ονομάζεται "ουλούμ αλ-χαντίθ" (αραβ. **علم الحديث** ulum al-al adith, μτφρ. "επιστήμη των χαντίθ") και συνίσταται στη διερεύνηση της αυθεντικότητας των παραδόσεων. Έξι συλλογές θεωρούνται εγκυρότερες. Μεγαλύτερο κύρος έχουν εκείνες του Ιμάμη αλ-Μπουχαρί (θαν. 870) και του Μουσλίμ (θαν. 271/875), ενώ ακολουθούν τα χαντίθ των Αμπού Νταούντ (θαν. 888), αλ-Τιρμίντι (θαν. 279/892), αλ Νασάι (θαν. 303/915)

Το Δοκίμιο του Ραμαζάν

και ιμπν Ματζάχ (θαν. 273/886). Οι συλλογές αυτές αναγνωρίζονται από τους Σουνίτες.}

-, έχει δεκαπλάσια ανταμοιβή (Σαβάμπ), μετράει για δέκα ευλογίες, αποφέρει δέκα φρούτα του Παραδείσου. Όμως στο Ένδοξο μήνα Ραμαζάν, κάθε γράμμα Του ανταμείβεται όχι μόνο με δέκα, αλλά χίλια, και τα εδάφια όπως το Αϊετούλ-Κιούρσι, κάθε του γράμμα χιλιάδες. Στις Παρασκευές του Ένδοξου Ραμαζάν οι ανταμοιβές είναι ακόμα πιο καρποφόρες. Ενώ στο Λειλέ-ι Καντίρ,

{Μία άλλη όψη στο Ραμαζάν είναι πως μία από τις τελευταίες μονές νύχτες του μήνα είναι η "Λειϊλάτ αλ Καντρ" "Νύχτα της Δύναμης" ή "η Νύχτα του Πεπρωμένου". Είναι η ιερότερη νύχτα του μήνα. Πιστεύεται ότι είναι η νύχτα κατά την οποία ο Αλλάχ άρχισε να αποκαλύπτει το Κουρ'άν στον Προφήτη Μουχαμμέντ (Σ.Α.ΟΥ) μέσω του αρχαγγέλου Τζεμπραήλ. Είναι μία νύχτα για πιο αφοσιωμένη ένθερμη προσευχή και οι ευεργεσίας και οι ευλογίες που ακολουθούν είναι πολύμορφες. Οι Μουσουλμάνοι μαθαίνουν στο Κουρ'άν πως αυτή η νύχτα είναι πιο ευεργετική από

χίλιους μήνες προσευχής. Όμως κανείς δε γνωρίζει ποια νύχτα ακριβώς είναι αυτή. Είναι ένα από τα μυστήρια του Αλλάχ.}

η ανταμοιβή του ενός γράμματος περνάει τις τριάντα χιλιάδες ανταμοιβές (Σαβάμπ).

Ναι, Το Πάνσοφο Κουρ'άν, που δίνει για κάθε γράμμα τριάντα χιλιάδες αιώνια φρούτα, έχει την ισχύ ενός φωτεινού δέντρου Τουμπά του Παραδείσου, έτσι ώστε στο Ένδοξο Ραμαζάν, αποφέρει εκατομμύρια αιώνια φρούτα στους πιστούς.

Ορίστε, έλα να δεις αυτό το ιερό, αιώνιο, κερδοφόρο εμπόριο, παρακολούθησε και

σκέψου να καταλάβεις, αυτοί που δεν εκτιμούν την αξία αυτών των γραμμάτων, σε τι βαθμό απεριόριστης σήψης βρίσκονται.

Ιδού, το Ένδοξο Ραμαζάν, είναι σαν μια πολύ κερδοφόρα έκθεση για την εμπορία του υπερέραν, σαν ένα παζάρι. Και για τους πόρους του απόκοσμου, είναι ένα έδαφος πολύ παραγωγικό. Και για τη βλάστηση των πράξεων, είναι σαν τη βροχή του Απρίλη της Άνοιξης. Για την πομπή της λατρείας και της δουλείας της ανθρωπότητας, είναι σε ισχύ μιας λαμπρής, ιερής παρέλασης απέναντι στη Θεία ηγεμονία. Και για τον λόγο αυτό, για να μην μπει ο άνθρωπος στον πειρασμό

των ανώφελων και απερίσκεπτων ζωωδών επιθυμιών του ατόμου (του Νάφς), όπως το φαγητό και το ποτό, του έχει επιβληθεί η νηστεία. Σαν να βγαίνει για κάποιο διάστημα από την ζωώδη μορφή, και να μπαίνει σε μια κατάσταση αγγέλου. Ή επειδή κάνει εμπόριο για το υπερέραν, αφήνοντας τις εγκόσμιες του ανάγκες για ένα διάστημα, είναι σαν να παίρνει τη μορφή ενός πνευματικού ανθρώπου τη μορφή πνεύματος με παρουσία σάρκας. Με τη νηστεία του, κάνει ένα είδος καθρεφτισμού εκείνης της ιδιότητας του Αλλάχ, που δεν έχει ανάγκη

από κανέναν και τα πάντα έχουν την ανάγκη Του.

Ναι, το Ένδοξο Ραμαζάν, σ' αυτόν τον εφήμερο κόσμο, μέσα σε μια εφήμερη και σύντομη ζωή, δίνει μια αιώνια ζωή, που περιλαμβάνει μια μακρινή, διαρκή και μόνιμη ζωή στο υπερέραν. Ενώ, το Λειλέ-ι Καντίρ, σύμφωνα με τις οριστικές δηλώσεις του Κουρ'άν, είναι μια οριστική απόδειξη στο μυστήριο αυτό, στο ότι είναι πιο ευεργετική και από χίλιους μήνες.

Ναι, όπως ένας βασιλιάς, στο διάστημα της ηγεμονίας του κάθε χρόνο, είτε με τον λόγο που αναλαμβάνει τον θρόνο, είτε με κάποια

άλλη φανταχτερή αιτία της ηγεμονίας του, κάποιες μέρες τις ανακηρύσσει ως γιορτή. Την ημέρα εκείνη, τον άξιο και πιστό λαό του, όχι σε κύκλο γενικών κανόνων, αλλά σε ειδικές προσφορές και με γαλήνη χωρίς φράγματα και με πραγματική φιλοφρόνηση και εξαιρετική πράξη, τον οδηγεί απευθείας στην πραγματική του εύνοια. Έτσι και, ο βασιλιάς που η ύπαρξη Του δεν έχει αρχή και τέλος και που είναι κάτοχος δύναμης και εξουσίας ο Αλλάχ, ο βασιλιάς της ατέλειωτης μεγαλοσύνης, μεγαλοψυχίας και μεγαλείων των δεκαοχτώ χιλιάδων κόσμων, έχει αποκαλύψει Το Πάνσοφο Κουρ'άν, -το οποίο

είναι διαταγή υψηλής δόξας και στρέφεται προς εκείνους τους δεκαοχτώ χιλιάδες κόσμους-, στο Ένδοξο μήνα Ραμαζάν. Ασφαλώς, και δεόντως της σοφίας, το Ραμαζάν εκείνο, περνά σε ισχύ μιας προσωπικής Θείας γιορτής, και μιας έκθεσης του Ύψιστου Αληθούς Αλλάχ (Χακκ), και μιας συναγωγής των αγγέλων και των πνευμάτων. Αφού το Ραμαζάν είναι σαν εκείνη η γιορτή, σαφώς και θα διαταχθεί η νηστεία ώστε να απομακρύνει τους ανθρώπους σε κάποιο βαθμό, από τις ζωώδης ασχολίες.

Και η πιο ιδανική νηστεία, είναι αυτή που πραγματοποιείται σε όλο τον ανθρώπινο μηχανισμό και τις αισθήσεις του, όπως το στομάχι, έτσι και στο μάτι του, στο αυτί του, στην καρδιά, τη φαντασία του, και στη σκέψη του. Δηλαδή, με το να προσπαθεί να τα απομακρυνθεί από πράγματα που του έχουν τελεστεί απαγορευμένα και από ανώφελα, και να κατευθύνει κάθε του αίσθηση, αποκλειστικά, στη λατρεία του Αλλάχ. Για παράδειγμα, να κρατάει νηστεία στη γλώσσα του, αποσπώντας την από ψέμα, δυσφήμιση και από άσχημες εκφράσεις. Και εκείνη τη γλώσσα, να την απασχολεί με

πράγματα, όπως την ανάγνωση του Κουρ'άν, την επίκληση και προσευχή στον Αλλάχ, απαγγέλλοντας τους ψαλμούς τα σύμβολα της πίστεως του και ζητώντας άφεση για τις αμαρτίες του. Για παράδειγμα, απαγορεύοντας στο μάτι του να κοιτάει σε άντρα και γυναίκα που του είναι απαγορευμένο θρησκευτικά, και το αυτί του από το να ακούει άσχημα πράγματα, και αντί για αυτά να κατευθύνει το μάτι του στα καλά παραδείγματα του Αλλάχ και το αυτί του να ακούει δίκαιο λόγο και το Κουρ'άν. Όπως αυτά, και με τα άλλα του όργανα και αισθήσεις να κρατάει ένα είδος νηστείας.

Ούτως ή άλλως, το στομάχι, επειδή είναι το μεγαλύτερο εργοστάσιο, αν μείνει άδειο μέσω της νηστείας, οι άλλοι μικροί πάγκοι εργασίας μπορούν να συμμορφωθούν ευκολία μ' αυτό.

ΟΓΔΟΟ ΣΗΜΕΙΟ

Μια από τις πολλές εμβρίθειες της νηστείας του Ένδοξου Ραμαζάν είναι, σχετικά με την προσωπική ζωή του ανθρώπου:

Είναι ένα σημαντικότατο στοιχείο για μια υλική και πνευματική δίαιτα για τον άνθρωπο. Ιατρικώς, είναι μια τέτοια δίαιτα που καθώς ο εαυτός του ανθρώπου (το

Νάφς) ενεργεί κατά το κέφι του στο θέμα του φαγητού και του ποτού βλάπτει την υλική ζωή του ιατρικά, έτσι και το ίδιο που ορμά κατά τύχη σε όλα, χωρίς να σκέφτεται αν είναι επιτρεπτό (χαλάλ) ή απαγορευμένο (χαράμ), δηλητηριάζει και την πνευματική του ζωή. Πλέον, η υπακοή στην καρδιά και στη ψυχή καταντά δύσκολο για εκείνο το άτομο (το Νάφς), και με έναν τρόπο ασύδοτο παίρνει το χαλινάρι στα χέρια. Έτσι, ο άνθρωπος πια δεν μπορεί να καθοδηγήσει τον εαυτό του (το Νάφς), αλλά καθοδηγείτε από αυτό.

Στο Ένδοξο Ραμαζάν, ο άνθρωπος μέσω της νηστείας εξοικειώνεται σε ένα είδος δίαιτας, προσπαθεί για την καταπόνηση της σάρκας και μαθαίνει να ακούει εντολές. Και δεν καλεί τις αρρώστιες γεμίζοντας το απελπισμένο, αδύνατο στομάχι, επανειλημμένες φορές με φαγητό πριν καν χωνέψει. Και από την στιγμή που δέχεται και εγκαταλείπει το επιτρεπτό (χαλάλ) μέσω της εντολής, αποκτά μια ικανότητα να απομακρύνεται και από το απαγορευμένο (χαράμ), και να ακούει την εντολή που προέρχεται από το μυαλό και τους θεϊκούς

κανόνες. Προσπαθεί για να μη χαλάσει η πνευματική του ζωή.

Και η πλειονότητα των ανθρώπων, πολλές φορές υποχρεώνεται στην πείνα. Η πείνα, που κάνει εξάσκηση για υπομονή και αντοχή, έχει ανάγκη από ασκητισμό. Η νηστεία του Ένδοξου Ραμαζάν, είναι μια εξάσκηση, ένας ασκητισμός, μια υπομονή και αντοχή, σε μια διάρκεια πείνας δεκαπέντε ωρών, -ενώ χωρίς το (σαχούρ), το γεύμα πριν την αυγή, είκοσι τεσσάρων ωρών. Δηλαδή η νηστεία είναι ένα φάρμακο, για την ανυπομονησία και την μη ανοχή, που διπλασιάζουν τη συμφορά του ανθρώπου.

Και αυτό το εργοστάσιο του στομαχιού, έχει πολλούς υπηρέτες. Και έχει πολλά όργανα και αισθήσεις που ανήκουν στον άνθρωπο και είναι σχετιζόμενες με αυτό. Το άτομο (το Ναφς), εάν για ένα μήνα, προσωρινά, στο διάστημα της ημέρας δεν διακόψει τις δουλειές, κάνει τους υπηρέτες εκείνου του εργοστασίου και τα όργανα του να ξεχάσουν τα προσωπικά τους προσκυνήματα, και τους απασχολεί με τον εαυτό του, τους κρατάει κάτω από την τυραννία του. Και όσο για τα υπόλοιπα εκείνα όργανα του ανθρώπου, τα αναταράσσει με το θόρυβο και τον καπνό

εκείνων των πνευματικών μηχανισμών του εργοστασίου. Προσελκύει πάντα τα βλέμματα τους στον εαυτό του. Και παροδικά, τα κάνει να ξεχάσουν τα μεγαλοπρεπή καθήκοντα του. Γι' αυτό το λόγο, από παλιά, πολλοί άγιοι, για την πνευματική τους ωρίμανση, εξοικείωναν τους εαυτούς τους με ασκητισμό και τρώγοντας και πίνοντας λίγο.

Όμως, με τη νηστεία του Ένδοξου Ραμαζάν, οι υπηρέτες εκείνου του εργοστασίου (του στομαχιού), κατανοούν ότι δεν έχουν δημιουργηθεί μόνο και μόνο για το εργοστάσιο αυτό. Επίσης και τα υπόλοιπα

όργανα, με αντίτιμο τις ευτελείς διασκεδάσεις του εργοστασίου, οπού στο Ένδοξο Ραμαζάν, παίρνουν γεύση αγγελικών και πνευματικών διασκεδάσεων, και καρφώνουν τα βλέμματα τους σε αυτά. Για το λόγο αυτό, στο Ένδοξο Ραμαζάν, οι πιστοί, ανάλογα με το βαθμό που ζούνε το Ισλάμ, ανέρχονται σε διάφορες λάμπσεις, αφθονίες, πνευματικές χαρές. Αισθήσεις όπως η καρδιά και η ψυχή, το μυαλό, το μυστήριο, σε εκείνο τον ευλογημένο μήνα, μέσω της νηστείας, βιώνουν πολλές προόδους και προαγωγές. Σε αντίθεση με το κλάμα του στομαχιού, αυτοί γελούν με αθωότητα.

ΕΝΑΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Μια από τις πολλές εμβρίθειες τις νηστείας του Ένδοξου Ραμαζάν είναι, διαλύοντας απευθείας την υποθετική θεότητα του ατόμου (του Νάφς) να γνωστοποιεί τη δουλεία, και να δείχνει την αδυναμία του:

Το άτομο (το Νάφς) δε θέλει να γνωρίζει το Δημιουργό του, από τον οποίο εξαρτάται και Ο οποίος του δίνει ότι έχει ανάγκη. Θέλει σαν τον Φαραώ, τη δική του θεότητα. Όσες τιμωρίες και βάσανα και αν του δοθούν, εκείνη η φλέβα μένει σ' αυτό. Όμως, μέσω της πείνας, η φλέβα αυτή σπάει.

Ιδού, η νηστεία του Ένδοξου Ραμαζάν, χτυπά απευθείας την φαραωνική πλευρά του ατόμου (του Νάφς) και το διαλύει. Δείχνει την αδυναμία, την ανικανότητα, τη φτώχεια του και του γνωστοποιεί ότι είναι δούλος.

Στις μεταδόσεις των Χαντίθ υπάρχει πως:

Ο Ύψιστος Αληθής Αλλάχ (Χακκ) απευθύνθηκε στο "άτομο" (το Νάφς) του ανθρώπου:

"Τι είμαι εγώ, τι είσαι εσύ;".

Το άτομο (το Νάφς) είπε: "Εγώ είμαι εγώ, Εσύ είσαι εσύ".

Το βασάνισε, το έριξε στην Κόλαση, πάλι τον ρώτησε. Πάλι είπε: "(Ene ene, ente ente) Εγώ είμαι εγώ, εσύ είσαι εσύ". Ότι είδους τιμωρία και βάσανο κι αν του έδωσε, δεν εγκατέλειψε τον εγωισμό του.

Ύστερα το βασάνισε με την πείνα. Δηλαδή, το άφησε νηστικό. Πάλι ρώτησε: "(Ma ene? Ne ma ente?) Τι είμαι εγώ; Τι είσαι εσύ;".

Το άτομο (το Νάφς) απάντησε: **أَنْتَ رَبِّي** δηλαδή, "Εσύ είσαι **الرَّحِيمُ * وَأَنَا عَبْدُكَ الْعَاجِزُ** Αυτός που δείχνει έλεος και στοργή, που δίνει ανατροφή και διοικεί (Ο Ράμππ-ι Ραχίμ), και εγώ είμαι ένας αδύναμος δούλος σου".

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً
تَكُونُ لَكَ رِضَاءً وَ لِحَقِّهِ آدَاءً بِعَدَدِ ثَوَابِ
قِرَائَةِ حُرُوفِ الْقُرْآنِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ وَ
عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ وَ سَلِّمْ

سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ *
وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ * وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ * آمِينَ

* * *

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας
στην διεύθυνση

risale.info@gmail.com